

Slika, zavezana tišini
se v ustih utekočini,
ko jezik pogoltne samega sebe,
roke so neme, roke so neme
in slišim lahko
zveneti telo.
(Zala Ilovar)

Skrito je stanju duha,
kar čuti slepota z očmi,
kar vidi med sencami vetra,
kar sliši v vonju dežja.

Svetlobo ustvarjajo sence,
nikdar tako jasne
kot v zastrtih vekah,
nikoli tako čiste in nepokvarjene,
nikdar še tako lepe in nežne,
resnične v svoji dokončnosti.

Oči pa slišijo v temi,
podobe doma,
izgubljenega za slepce zemlje,
z belimi šumi hrupa,
a v lasti njih samih.
(Gabrijela Kobal)